

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov vedrørende Behandlingen af Dødsboer efter brasilianske Borgere, der afgaa ved Døden i Danmark.

(Anden Behandling findes i Tidenden, Sp. 3133).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget som Helhed sattes til Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmig med 63 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Konseilspræsidiat.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lønningslov for Statsbanedriften.

Lyngsie: Om det foreliggende Lovforslag i al Almindelighed skal jeg ikke gøre ret mange Bemærkninger. Der er jo allerede talt længe derom, og der er af mine Partifæller her i Salen gjort udførlig Rede for vort Partis Standpunkt i disse Sager. Jeg vil dog gøre en Henstilling til det eventuelle Udvalgs Overvejelse. Dette Lovforslag er bygget over det samme Princip som Love angaaende Lønninger for Statsfunktionærer i al Almindelighed hidtil have været byggede over, nemlig dette, at der begyndes med en Løn, der er meget ringere end den, der endes med, det vil sige, at naar et Menneske ansættes i Statens Tjeneste, lønnes han som Regel kun med to Trediedele af, hvad han opnaar, naar han har været et vist Antal Aar i Statens Tjeneste. Dette Princip, at lønne saaledes, at det er Forbliven i Tjenesten og det Antal Aar, man har tjent, der i det væsentlige er det bevægende med

Hensyn til Lønnen, er dog vistnok et Princip, som der er Grund til at overveje, om det paa den ene Side er forsvarligt over for de paagældende, og paa den anden Side om det med Henblik paa Statens Tarv er det rette. Man skulde jo i al Almindelighed synes, at det, Staten maa tage Hensyn til, naar den ansætter sine Lønninger, er, hvad det Arbejde er værd, der præsteres, og det ser mærkeligt ud, at for et og samme Arbejde gives der en Løn, der saaledes til Slutning kan blive en Trediedel mere, end der gives for det samme Arbejde til at begynde med. Det kan i al Almindelighed ikke være begrundet i, at den paagældende opnaar større Dygtighed, og at han, naar han har opnaaet den højeste Lønning, præsterer et Stykke Arbejde, der er mere værd end noget efter, at han er begyndt. Sagen er vistnok den, at langt snarere det omvendte er Tilfældet. Stigningen i Lønningsskala efter erhvervet Anciennitet sker saa langsomt, at naar et Menneske i Statens Tjeneste er naaet op paa den højeste Løn, har han som Regel i den Alder, hvori han da er, en mindre Arbejdsevne, end da han tiltraadte sin Tjeneste hos Staten. Det vil med andre Ord sige, at man lønner saaledes, at jo længere vedkommende arbejder, desto mere hans Arbejdsevne svækkes, desto mere faar han for det præsterede Arbejde. Dette er neppe ganske klogt og, som jeg nævnte før, vistnok heller ikke set fra Statens Tarvs Side, det rette.

Jeg vil saaledes her gøre opmærksom paa — for at tage et Eksempel — at efter Lovforslaget med Hensyn til 14de Lønningsskala er det bestemt saaledes, at der begyndes med en Løn af 840 Kr. aarlig, og den stiger hvert 4de Aar med et Tillæg af 80 Kr., saaledes at naar vedkommende har tjent i 12 Aar, opnaar han først en Løn af 1,080 Kr. Han begynder med 840 Kr., hvad et Menneske i vore Dage i alt Fald i Kjøbenhavn ikke er i Stand til at føre en nogenlunde ordentlig Tilværelse for. Først naar han har været i Statens Tjeneste i 12 Aar, faar han en Løn, der nogenlunde svarer til, hvad Arbejdspræstationer af lignende Art og Beskaffenhed, udførte for private, i Almindelighed blive betalte med. Og først naar han har været